

Gülüşi yanağında nur saçan oğul

Vətən müharibəsində bizə qələbə sevinci yaşadanlardan biri də 19 yaşında ömrü bitən Sayad Azad oğlu Hacıyevdir.

Sayad 2001-ci il martın 21-də Zaqatala rayonunun Bazar kəndində anadan olub. İn-cəsənət Universitetinin tarixi abidələrin bər-pası və mühafizəsi fakültəsini bitirib. Sonra əsgərliyə yola düşüb. Goranboyda “N” saylı hərbi hissədə xidmət edib.

Sentyabrın 27-də İkinci Qarabağ müha-ribəsi başlananda Sayad da “Öncə Vətən” deyərək silaha sarıldı. Bütün hərbcilər kimi onda da qarşısızalmaz qələbə əzmi var idi. Savaşın ilk çağında Sayadgil Tərtər istiqamə-tində dislokasiya olundular. O, imkan tapıb atası ilə də danışdı: “Ata, haqqını halal et, mən döyüşə gedirəm”, – dedi. Oğluna ha-lallıq verən ata inandı ki, oğullarımız azğın düşmənin layiqli cavabını verəcəklər.

Topçu Sayad öz şücaətini hər döyüşdə göstərirdi. Komandirləri onun döyüş bacarı-ğından çox razı idilər. İrəliləmək və əraziyə nəzarət baxımından olduqca önəmli rola malik Suqovuşan ermənilərin “6-cı müda-fiə rayonu” sayılırdı və orada onların güclü hərbi hissələrindən biri yerləşirdi. Sayadgil heç nəyə baxmadan inamla döyüşürdülər. Oktyabrın 3-də Suqovuşan düşməndən azad olundu və igid əsgərlərimiz bundan daha da ruhlandılar. Sayadın bu döyüşlərdə, o cümlə-dən Talış kəndinin azad olunmasında böyük payı vardı.

Onun döyüş yolu Suqovuşan, Ağdərə, Xocavənd və Xocalı istiqamətində davam edib. Şəhid olarkən onunla bir səngərdə olan döyüş dostu sonralar Sayadın atasına bunla-rı demişdi: “Oktyabrın 13-dən 14-nə keçən gecə idi. Biz adsız yüksəkliklərdən birində idik. Gündüz də döyüşdə iştirak etdiyimiz üçün o səhnələr heç gözümüzün qabağından getmirdi. Sayad zarafatlar edir, əhvali-ruhi-yəmizi qaldırırdı. Səhərə yaxın komandir bizə irad tutdu: – Yatın, bəsdir güldünüz. Səhər bizi ağır döyüş gözləyir”. O nə biləydi ki, bu gülüş Sayadın işıqlı dünyadakı son gül-üşü olacaq?..”.

Səhər döyüş zamanı onların səngərinə minomyot düşür. Sayad şəhid olur, dostu isə bir qolunu itirir. Oktyabrın 14-də şəhid olan Sayadın nəşi ərazidən götürülünca, ailəsinə verilincə günlər keçir. Onu əzizləri, el-obası oktyabrın 17-də Sarıpir deyilən bölgədə məş-hur ziyarətğahın yerləşdiyi kənd qəbiristan-lığında torpağa tapşırır. Müharibənin qanunu belədir: Vətən torpaqları qarış-qarış azad olunduqca, şəhid verməli olursan.

Artıq həmin şərəfli “Zəfər yürüşü”ndən, qanlı döyüşlərdən 5 il keçib. 44 günlük mü-



haribənin qələbə sevincini yaşadığımız kimi, bu qələbəni qazanan şəhidlərin də ruhunu hörmət və ehtiramla yad edirik. Sayadın şək-lini atasının iş yoldaşları onun vaxtilə çalışdı-ğı Səderək ticarət mərkəzinin girişində gene-ral Polad Həşimovun şəkli ilə yanaşı asıblar. Hörmət nənəsi bunu xüsusi qürur hissi ilə qeyd edirdi:

– Balamın şəkli generalın şəkli ilə yana-sıdır. Əmisi Dağıstanda olduğu üçün pande-miya səbəbindən dəfn mərasimində iştirak edə bilməmişdi. O pul göndərüb ki, kəndin mərkəzində Sayadın adına bir bulaq ucaldın. Hazırda bulağın tikintisində tamamlama işlə-ri gedir və tezliklə hamılıqla bu bulağın açılı-şında iştirak edəcəyik. Bir vaxtlar biz içməli su sarıdan çox korluq çəkərdik. Sayad kəndə gələndə həvəslə evə su daşıyır və deyərdi: “Ay nənə, bir gün özüm sənin həyatına bulaq çəkəcəyəm”.

Onun dəfnindən sonra bu arzusunu kənd rəhbərliyi reallaşdırıb. Tikilən el bulağı şəhi-din ruhuna gözəl bir xatirədir.

Ölümündən sonra “Vətən uğrunda”, “Suqovuşanın azad edilməsinə görə” və “Cə-sur döyüşçü” medalları ilə təltif olunan Sa-yad Hacıyevin əziz xatirəsi qəlbimizdə hər zaman yaşayacaq.

Elmira MEHDİYEVA